

Dobar primjer toga je Melkiorova izmišljena priča o brodolomcima s broda Menelaja koji su završili na polinezijskom otoku kanibala. Ta priča se proteže kroz čitav roman. Melkior ju najviše koristi kao usporedbu sa svojim psihičkim stanje. Ljudožderi su od posade prvo pojeli najdebljeg, a to je bio šef kuhinje. To je Melkiora podsjećalo na vojnu evidenciju, gdje izabiru najsposobnije za rat. Najodvratijeg od posade, tj. liječnika Ljudožderi su odbacili. Dakle, Melkior zaključuje da mora gladovati i izmučiti svoje tijelo da bi bio proglašen nesposobnim za vojsku kako bi izbjegao odlazak u rat. Kroz cijeli roman se proteže čitav niz takvih priča, odnosno njegovih razmišljanja koje ponekad zbunjuju, tj. ne zna se više što je stvarnost, a što je samo u Melkiorovoj glavi.

Od ostalih likova u romanu, najviše se ističe lakrdijaš Ugo koji je zasigurno jedan od najvećih figura u hrvatskoj književnosti. Nikad sam, uvijek u društvu; nikad u dijalogu, uvijek u monologu, i na sceni i pred publikom. Sve što čini je scena, igra, spektakl, spreman je da sebe žrtvuje za efektnu, neočekivanu i paradoksalnu scenu. Smatra se da je on najjači izraz piščeva pesimizma. Melkior na više mjesta spominje kako se boji njegovih ekscesa, u kojime Ugo često upliće i Melkiora i pri tome mu se ruga.

Važne su i tri žene koje se pojavljuju u romanu. Prva od njih je Vivijan koja je izrazito lijepa žena koja svojom ljepotom potpuno zaslijepljuje Melkiora. Radi toga on ne vidi ono što je očito, da je ona laka žena, nego naivno pokušava vjerovati da je anđeo. Zapravo, iza sebe ima vrlo sumljivu prošlost. Gotovo na kraju knjige, Maestro priča Melkioru kako je nekad bila udata za nekog sportaša, te da je potpuno opčinila Maestra. Kad su ostali sami i svukli se, zazvonilo je zvonce na vratima. Maestro je, misleći da je to njen muž, dopustio Vivijani da ga strpa u ormar. No, to je bio njen drugi ljubavnik, koji je prebio Maestra kad ga je našao u ormaru, a ona se bez grižnje savjesti smijala i s uživanjem gledala predstavu. Vrlo dobro nosi svoju masku. Iako je gotovo pred Melkiorovim očima ljubakala s Ugom i Fredijem, uvjerava ga da Uga poznaje samo „iz viđenja“. Prilično je neobrazovana i, kako ATMA kaže, primitivna. Melkior ju ne zanima upravo radi toga jer se zamara umnim stvarima. Vivijan joj ni nije pravo ime, već joj ga daje Melkior ne želeći ni čuti njezino pravo ime i vjerujući da se takva žena ne može drugačije zvati.

Druga je Enka - razmažena žena uglednog liječnika, ni po čemu moralnija od Vivijan. No, ona uporno i iskreno vjeruje da je izrazito moralna žena, iako muža vara ne samo s Melkiorom. Smatra da je njen brak savršeno sretan. Cendrava je i naučena da uvijek dobije ono što želi, a muž ju pazi i mazi kao krhko naivno stvorenjce koje nemože bez njega živjeti.

Melkior, zgrožen nad nemoralom tih dviju žena, smatra da je i medicinska sestra Acika (treća bitna žena u romanu) takva. No, potpuno ga iznenađuje kad saznaje da se udala i da je bila vjerna svom zaručniku.

Od drugih likova ističe ATMA, pravim imenom Adam, kiromant i Melkiorov susjed koji mu uporno „pere mozak“, zati Fredi, glumac koji je na početku romana u vezi s Vivijan i koji se sukobljuje s Melkiorom zbog loših kritika koje mu je napisao, te Maestro – boem i teški rakijaš.

Iz likova se može vidjeti u kakvom se društvu nalazio Melkior, te je s njima uvijek ulazio u

razne rasprave nakon čega bi dugo razmišljao i mučio se. Često nije ni spavao. Tako da konačni razlog njegovog ludila nije samo rat, već bolesno društvo i bolesna situacija koja je vladala, a izazvali su je bolesni ljudi. U takvoj sredini Melkior, kao intelektualac, jednostavno nije mogao opstati.

Zaključak

Unatoč tome što je roman star gotovo pet desetljeća i danas djeluje izrazito moderno, mogli bismo reći da je ispred svog vremena. Pisac pokazuje veliko znanje jezika, kulture i književnosti. I iako ih često parodira starija književna djela, on ih ne odbacuje, već se služi njima da bi pokazao veličinu svojeg romana, ali i važnost tih istih djela u današnjem vremenu.

Osim toga, daje i pouku ljudima o beskorisnosti rata, pogotovo tako velikih kao što je Drugi svjetski rat, te koliko on ima moć kako nad malim ljudima, tako i u intelektualcima.